

Ανακοινωθέν της Ιεράς Συνόδου της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας με αφορμή την επιβουλή του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατά του κανονικού εδάφους της Εκκλησίας της Ρωσίας

Με βαθύτατο πόνο η Ιερά Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας πληροφορήθηκε το από της 11ης Σεπτεμβρίου 2018 ανακοινωθέν του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως περί: ανανέωσης της αποφάσεως «χορηγήσεως αυτοκεφαλίας εις την Έκκλησίαν τῆς Οὐκρανίας», ανασυστάσεως στο Κιέβο «Σταυροπηγίου» Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, «ἀποκαταστάσεως εις τόν ἀρχιερατικόν ἢ ιερατικόν βαθμόν» των αρχηγῶν του ουκρανικοῦ σχίσματος και των συν αυτοῖς και τους «πιστοῦς αὐτῶν εις ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν», ἀρσεως «τῆς ἰσχύος» του Συνοδικοῦ Γράμματος του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως του ἔτους 1686 σχετικά με την παραχώρηση της Ιεράς Μητροπόλεως Κιέβου στην δικαιοδοσία του Πατριαρχείου Μόσχας.

Αυτές τις ἀνομες αποφάσεις η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως ἔλαβε μονομερῶς, αγνοώντας τις ἐκκλήσεις της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας, του πληρώματος της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας, καθώς και των κατά τόπους Ορθοδόξων ἀδελφῶν Εκκλησιῶν, των Προκαθημένων τους και των Αρχιερέων προς πανορθόδοξη συζήτηση ἐπὶ του θέματος.

Η κοινωνία μετὰ των προσχωρησάντων εις σχίσμα, πολὺ δε περισσότερο με τους αφορισμένους ἀπὸ την ἴδια την Εκκλησία ἐξομοιώνεται με την συμμετοχὴ στο σχίσμα και αυστηρὰ καταδικάζεται ἀπὸ τους Κανόνες της Αγίας Εκκλησίας: «Εἰ δὲ φανείη τις τῶν ἐπίσκοπων, ἢ πρεσβυτέρων, ἢ διακόνων, ἢ τις τοῦ κανόνος τοῖς ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν, καὶ τοῦτον ἀκοινωνήτον εἶναι, ὡς ἂν συγγέοντα τὸν κανόνα τῆς ἐκκλησίας» (Β' τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Τοπικῆς Συνόδου, Ι' και ΙΑ' Ἀποστολικοὶ Κανόνες).

Η ἀπόφαση του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως περί «ἀποκαταστάσεως» κανονικῆς ὑπόστασης και ἐπαναφορά σε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία του αφορισμένου ἀπὸ την Εκκλησία πρώην Μητροπολίτου Φιλάρτου Ντενισένκο, αγνοεῖ μια σειρά ληφθέντων αποφάσεων των Ιερῶν Συνόδων της Ιεραρχίας της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας, των οποίων η νομιμότητα δεν υφίσταται ἀμφιβολία.

Σύμφωνα με την ἀπόφαση της Ιεραρχίας της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας γενομένης στο Χάρκοβο στις 27 Μαΐου 1992 ο Μητροπολίτης Φιλάρτος Ντενισένκο λόγω μη πληρώσεως των ὀρκων που ἔδωσε μπροστὰ στο Σταυρὸ και στο Ἱερό Ευαγγέλιο κατά την διάρκεια της συνεδριάσεως της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας ἐκθρονίστηκε ἀπὸ την καθέδρα του Κιέβου και του ἀπαγορεύτηκε η ἀσκηση των λειτουργικῶν του καθηκόντων.

Η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας με την ἀπὸ 11η Ιουνίου 1992 ἀπόφασή της επικύρωσε τα πρακτικά της Συνόδου στο Χάρκοβο και καθαίρεσαι τον Φιλάρτο Ντενισένκο ἀπὸ το αξίωμά του με τις ἀκόλουθες καταγγελίες: «Σκληρὴ και ἐπηρμένη συμπεριφορά προς τον ὑπὸ ἐπίβλεψή του κλήρο, ἐπιβολὴ και ἐκβιασμό (Προς Τίτον Ἐπιστολή 1, 7-8, ΚΖ' Ἀποστολικὸς Κανόνας), πρόκληση σκανδάλου στους πιστοῦς με την συμπεριφορά του και την

προσωπική του ζωή (Κατά Ματθαίον 18, 7, Γ΄ Κανών Α΄ Οικουμενικής Συνόδου, Ε΄ Κανών Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου), επιορκία (ΚΕ΄ Αποστολικός Κανόνας), δημόσια συκοφαντία και βλασφημία εναντίον της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας (ΣΤ΄ Κανών Β΄ Οικουμενικής Σύνοδος), τέλεσις των Αχράντων Μυστηρίων καθώς και χειροτονιών των κληρικών στην κατάσταση αργίας (ΚΗ΄ Αποστολικός Κανόνας), δημιουργία σχίσματος στην Εκκλησία (Κανών ΙΕ΄ της Πρωτοδευτέρα Σύνοδος)». Ως εκ τούτου, όλες οι χειροτονίες που τέλεσε ο Φιλάρετος και οι εκκλησιαστικές ποινές που έπραξε ευρισκόμενος υπό την ποινή της αργίας από τη 27η Μαΐου του 1992 υφίστανται άκυρες.

Παρόλο που υπήρξαν επανειλημμένες κλήσεις προς μετάνοια, ο Φιλάρετος μετά την καθαίρεση συνέχισε την σχισματική του δραστηριότητα ακόμα και στις δικαιοδοσίες των άλλων κατά τόπους Ορθόδοξων Εκκλησιών. Ως εκ τούτου η σεπτή Ιεραρχία της Ορθόδοξου Εκκλησίας της Ρωσίας το 1997 με απόφασή της τον αναθεμάτισε.

Οι ως άνω αποφάσεις έγιναν δεκτές από όλες τις Τοπικές Ορθόδοξες Εκκλησίες συμπεριλαμβανομένης και της εν Κωνσταντινουπόλει Εκκλησίας. Συγκεκριμένα ο Παναγιώτατος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ.κ. Βαρθολομαίος στην απάντηση του γράμματος του Αγιωτάτου Πατριάρχου Μόσχας και πασών των Ρωσσιών κ. κ. Αλέξιου Β΄ στις 26 Αυγούστου 1992 με αφορμή την εκθρόνιση του Μητροπολίτου Κιέβου Φιλαρέτου έγραψε: «Η καθ' ήμας Άγία του Χριστού Μεγάλη Έκκλησία εις το ακέραιον την επί του θέματος αποκλειστικήν αρμοδιότητα τῆς ὑφ' ὕμας Άγιωτάτης Εκκλησίας τῆς Ρωσσίας ἀποδέχεται τα Συνοδικῶς ἀποφασισθέντα περὶ τοῦ ἐν λόγω».

Στο από 7η Απριλίου 1997 γράμμα του Παναγιωτάτου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. κ. Βαρθολομαίου προς τον Αγιώτατον Πατριάρχη Μόσχας και πασών των Ρωσσιών κ. κ. Αλέξιον Β΄ σχετικά με την επιβολή του αναθέματος στον Φιλάρετο Ντενισένκο σημειώνεται: «Λαβόντες γνώσιν τῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἀνεκοινωσάμεθα ταύτην τῇ Ἱεραρχίᾳ τοῦ καθ' ἡμας Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί προετρεψάμεθα αὐτήν ὅπως οὐδεμίαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωσίαν ἔχη τούντεῦθεν μετὰ τῶν εἰρημένων». Σήμερα, μετά από δυο δεκαετίες, το Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως για πολιτικούς λόγους άλλαξε την στάση του.

Στην απόφασή του να αποκαταστήσει τους πρωτεργάτες του σχίσματος και να «κανονικοποιήσει» την ιεραρχία τους, η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως αναφέρεται σε ανύπαρκτα «κανονικά προνόμια τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὅπως δέχεται ἐκκλησίους προσφυγὰς ἀρχιερέων καί ἄλλων κληρικῶν ἐκ πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν». Οι αξιώσεις αυτής της μορφής, οι οποίες διεκδικούνται τώρα από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως ποτέ δεν είχαν την πλήρη υποστήριξη της Ορθόδοξου Εκκλησίας. Αυτές δεν βασίζονται στους Ιερούς Κανόνες και ευθέως εναντιώνονται σε αυτούς και συγκεκριμένα στο ΙΕ΄ Κανόνα της εν Αντιοχείᾳ Συνόδου: «Εἴ τις ἐπίσκοπος, ἐπὶ τισὶν ἐγκλήμασι κατηγορηθεὶς, κριθεὶ ὑπὸ πάντων τῶν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐπισκόπων, πάντες τε σύμφωνοι μίαν κατ' αὐτοῦ ἐξενέγκοιεν ψῆφον, τοῦτον μηκέτι παρ' ἑτέροις δικάζεσθαι, ἀλλὰ μένειν βεβαίαν τὴν σύμφωνον τῶν ἐπὶ τῆς ἐπαρχίας ἐπισκόπων ἀπόφασιν», – καθώς αυτές διαψεύδονται και από την πρακτική των αποφάσεων των Αγίων Οικουμενικών και Τοπικών Συνόδων και από τις ερμηνείες των κορυφαίων βυζαντινών κανονιολόγων και αυτών μεταγενέστερης εποχής.

Όπως ο Ιωάννης Ζωναράς σημειώνει: «Οὐ γάρ πάντων δέ τῶν μητροπολιτῶν πάντως ὁ Κωνσταντινουπόλεως καθιεῖται δικαστής, ἀλλὰ τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ. Οὐ γάρ δὴ καὶ τοὺς τῆς Συρίας μητροπολίτας, ἢ τοὺς τῆς Παλαιστίνης, καὶ Φοινίκης, ἢ τοὺς τῆς Αἰγύπτου, ἄκοντας ἐλκύσει δικάσασθαι παρ' αὐτῷ. ἀλλ' οἱ μὲν τῆς Συρίας, τῷ τῆς Ἀντιοχείας ὑπόκεινται φόρῳ, οἱ δέ τῆς Παλαιστίνης, τῷ τοῦ Ἱεροσολύμων, οἱ δέ τῆς Αἰγύπτου, παρά τῷ Ἀλεξανδρείας δικάσονται, παρ' ᾧ καὶ χειροτονοῦνται, καὶ οἷς περ ὑπόκεινται».

Για την επαναφορά στην κοινωνία καταδικασμένου σε ξένη Τοπική Εκκλησία αναφέρεται ο ΚΗ΄ Κανών της εν Καρθαγένη Συνόδου: «Διό, εἰ καὶ περὶ αὐτῶν ἔκκλητον παρέχειν νομίσωσι, μὴ ἔκκαλέσωνται εἰς τὰ πέραν τῆς θαλάσσης δικαστήρια, ἀλλὰ πρὸς τοὺς πρωτεύοντας τῶν ἰδίων ἐπαρχιῶν, ὡς καὶ περὶ τῶν ἐπισκόπων πολλάκις ὤρισται. Οἱ δὲ πρὸς περαματικά δικαστήρια διεκκαλούμενοι, παρ' οὐδενὸς... δεχθῶσιν κοινωνίαν». Για το ἴδιο θέμα γίνεται αναφορά στην ἐπιστολή αὐτῆς της Συνόδου πρὸς τον Πάπα Ρώμης Κελεστίνον: «Μὴ οὖν οἱ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐπαρχίᾳ ἀπὸ τῆς κοινωνίας ἀναρτηθέντες παρὰ τῆς σῆς ἀγίωσύνης, σπουδαίως, καὶ καθὼς μὴ χρή, φανῶσιν ἀποκαθιστάμενοι τῇ κοινωνίᾳ... ἀτιναδήποτε πράγματα ἀναφυῶσι, ταῦτα ἐν τοῖς ἰδίοις ὀφείλιν περατοῦσθαι τόποις».

Ο Ὅσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης στο «Πηδάλιό» του, το οποίο ἀποτελεῖ κορυφαία πηγή του ἐκκλησιαστικο-κανονικοῦ δικαίου της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως, ἐρμηνεύει το Θ΄ Κανόνα της Δ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀπορρίπτοντας τὴν σύνθετη ἐρμηνεῖα περὶ τοῦ δικαιώματος της Κωνσταντινουπόλεως στὴν ἐξετάση ἐκκλήτου ἀπὸ ἄλλες Εκκλησίες: «Ὅτι μὲν γὰρ ὁ Κωνσταντινουπόλεως οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ἐνεργεῖν εἰς τὰς Διοικήσεις καὶ ἐνορίας τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν, οὔτε εἰς αὐτὸν ἐδόθη ἀπὸ τὸν Κανόνα τοῦτον ἢ ἔκκλητος ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ...» Ἀριθμῶντας ολόκληρη σειρά ἐπιχειρημάτων υπέρ αὐτῆς της ἐρμηνείας, παραπέμποντας στὴν διεργασία τῶν ἀποφάσεων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὁ Ὅσιος συμπέρανε: «Ἦδη δὲ ἐπειδὴ ἡ Σύνοδος καὶ ὁ Ἐξαρχὸς τῆς διοικήσεως δὲν ἐνεργεῖ, ὁ Κωνσταντινουπόλεως ἐστὶ Κριτὴς πρῶτος καὶ μόνος καὶ ἔσχατος τῶν ὑποκειμένων αὐτῷ Μητροπολιτῶν, οὐ μὴν δὲ καὶ τῶν ὑποκειμένων τοῖς λοιποῖς Πατριάρχεις. Μόνη γὰρ ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος εἶναι ὁ ἔσχατος καὶ κοινότατος Κριτὴς πάντων τῶν Πατριαρχῶν, ὡς εἴπομεν, καὶ ἄλλος οὐδεὶς». Ἐκ τοῦ ἀνωθεν προκύπτει πὼς ἡ Σύνοδος της ἐν Κωνσταντινουπόλει Εκκλησίας δὲν κατέχει τὸ κανονικὸ δικαίωμα γιὰ τὴν ἀκύρωση δικαστικῶν ἀποφάσεων ἐκδιδόντων ὑπὸ τῆς Σεπτικῆς Ἱεραρχίας της Εκκλησίας της Ρωσίας.

Οικειοποίηση τῆς ἀρμοδιότητος ἀκύρωσης τῶν δικαστικῶν καὶ μὴ ἀποφάσεων τῶν υπολοίπων Τοπικῶν Ὁρθοδόξων Εκκλησιῶν – ἀποτελεῖ μέρος ἀπὸ τὴν νεοεμφανιζόμενη ψευδὴ διδασκαλία, ἡ ὁποία κηρύσσεται σήμερα ἀπὸ τὴν Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως καθὼς ἀποδίδει στὸν Πατριάρχη της τὰ δικαιώματα τοῦ «πρώτου ἀνευ ἰσῶν» (*primus sine paribus*) στὴν παγκόσμια δικαιοδοσία.

«Αὐτὴ ἡ ἐρμηνεῖα ἀπὸ τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τῶν προνομίων καὶ τῶν ἀρμοδιοτήτων ἐγκεῖται σὲ ἀπόλυτη ἀντίθεση μετὰ τὴν μακραίωνη Κανονικὴ Παράδοση, στὴν ὁποία βασιζέται ἡ ὑπαρξὴ τόσο τῆς Ὁρθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας ὡς καὶ τῶν ἄλλων κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Εκκλησιῶν», – προειδοποίησε ἡ Σύνοδος της Ἱεραρχίας της Εκκλησίας της Ρωσίας τὸ 2008 στὸ ἀνακοινωθέν της «Περὶ ἐνότητος της Εκκλησίας».

Στὸ προαναφερθὲν ἀνακοινωθέν ἡ Σύνοδος κάλεσε τὴν Εκκλησία της Κωνσταντινουπόλεως «ἕως τῆς πανορθοδόξου ἐξετάσεως τῶν ἀναφερομένων καινοτομιῶν νὰ κρατήσῃ ἐπιφυλακτικότητα καὶ νὰ ἀποφύγῃ τὶς πράξεις που μποροῦν νὰ οδηγήσουν στὴν διάσπαση τῆς ἐνότητος της Ὁρθοδοξίας. Συγκεκριμένα αὐτὸ σχετίζεται μετὰ τὴν ἀπόπειρα ἐπανεξέτασης τῶν Κανονικῶν δικαιοδοσιῶν τῶν κατὰ τόπους Ὁρθοδόξων Εκκλησιῶν».

Τὸ Συνοδικὸ Γράμμα τοῦ 1686 τὸ ὁποῖο επικυρῶνει τὴν ἀνάθεση τῆς Μητροπόλεως Κιέβου στὴν δικαιοδοσία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας καὶ καθυπογράφεται ἀπὸ τὸν Παναγιώτατο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως κ.κ. Διονύσιο Δ΄ καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερά Σύνοδο της ἐν Κωνσταντινουπόλει Εκκλησίας δὲν ἐπίκειται σὲ ἀναθεώρηση. Ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἀρση τοῦ Γράμματος εἶναι κανονιολογικὰ ἀπαράδεκτη. Διαφορετικὰ, θὰ υπῆρχε ἡ δυνατότητα κατάργησης οποιουδήποτε ἐγγράφου, στὸ ὁποῖο συγκεκριμενοποιούνται ἡ Κανονικὴ δικαιοδοσία καὶ τὰ ὅρια Τοπικῆς Εκκλησίας – ἀνεξαρτήτως τῆς ἀρχαιότητός του, τοῦ κύρους του, καὶ τῆς πανεκκλησιαστικῆς ἀποδοχῆς του.

Στο ίδιο Γράμμα και στα επισυναπτόμενα αυτού έγγραφα τίποτα δεν αναγράφεται για την προσωρινή ανάθεση της Μητρόπολης Κιέβου υπό την επίβλεψη του Πατριαρχείου Μόσχας, άλλα και ούτε πως αυτό το Γράμμα μπορεί να ακυρωθεί. Η απόπειρα Ιεραρχών του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, υπό πολιτικά και ιδιοτελή συμφέροντα, να επανεξετάσει μετά από τριακόσια χρόνια την ειλημμένη απόφαση, εναντιώνεται στο πνεύμα των Ιερών Κανόνων της Ορθοδόξου Εκκλησίας, οι οποίοι δεν επιτρέπουν την αναθεώρηση των καθιερωμένων και μη αμφισβητήσιμων στο διάβα του χρόνου Εκκλησιαστικών συνόρων. Σύμφωνα με τον ΡΚΓ΄ (ΡΚΘ΄) Κανόνα της εν Καρθαγένη Συνόδου : «Ὁμοίως ἤρρεσεν, ἵνα, ἐάν τις μετὰ τοὺς νόμους, τόπον τινὰ πρὸς τὴν καθολικὴν ἐνότητα μεταστρέψῃ, καὶ τοῦτον ἐπὶ τριετίαν μηδενὸς ἀναζητοῦντος κατάσχη, τοῦ λοιποῦ παρ’ αὐτοῦ μὴ ἀναζητηθῆ, ἐὰν μέντοι ἐντὸς τῆς αὐτῆς τριετίας ὑπῆρχεν ἐπίσκοπος ὁ ὀφειλῶν ἀναζητῆσαι, καὶ ἡσύχασεν».

Επιπλέον και ο ΙΖ΄ Κανὼν της Δ΄ Οικουμενικῆς Συνόδου ορίζει περίοδο τριάντα ετῶν προθεσμίας για τυχόν Συνοδική επανεξέταση διαφωνίας ἀκόμη και πάνω σε θέμα δικαιοδοσίας των εκκλησιαστικῶν κοινοτήτων: «Τὰς καθ’ ἐκάστην ἐπαρχίαν ἀγροικικὰς παροικίας, ἢ ἐγγχωρίους, μένιν ἀπαρασαλεύτους παρὰ τοῖς κατέχουσιν αὐτὰς ἐπισκόποις, καὶ μάλιστα εἰ τριακονταετῆ χρόνον ταύτας ἀβιάστως διακατέχοντες ὠκονόμησαν».

Πως εἶναι δυνατόν ἀκύρωση ἰσχύουσας ἀπόφασης τριῶν αἰῶνων; Αυτό θα σήμαινε ἀπόπειρα παραγραφῆς, «ως μη γενομένης» ὅλης της επικείμενης ιστορικής ἀνάπτυξης της εκκλησιαστικῆς ζωῆς. Το Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως σαν να μην θέλει να κατανοήσει ὅτι η εν Κιέβω Μητρόπολη του ἔτους 1686, περί της επιστροφῆς της ὁποίας υπό την δικαιοδοσία του γίνεται τώρα λόγος, εἶχε ουσιαστικά πολύ μικρότερα ὅρια σε σχέση με τα σημερινά της Ουκρανικῆς Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Η Μητρόπολη Κιέβου στις μέρες μας περιλαμβάνει τὴν πόλη του Κιέβου και μερικά προάστιά της. Πλήθος Επαρχιῶν της Ουκρανικῆς Ορθοδόξου Εκκλησίας ἀπλώνονται στην ἀνατολική και νότια πλευρά της χώρας, ἰδρῦθηκαν και ἀναπτυχθῆκαν υπό την δικαιοδοσία της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας της Ρωσίας, και φυσικά εἶναι καρπὸς της στην μακραίωνη ἱεραποστολική και ποιμαντική της δραστηριότητα. Η τωρινή πράξη του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἀποτελεῖ ἀπόπειρα υποκλοπῆς τινὸς μήποτε ἀνήκοντος αὐτοῦ.

Η Πράξη του ἔτους 1686 οριστικοποιεῖ τὴν καταναγκαστική διαίρεση της περιόδου διακοσίων ετῶν ἐντὸς της μακραίωνης ιστορίας της Ρωσικῆς Εκκλησίας, η ὁποία παρὰ των εναλλασσόμενων πολιτικῶν καταστάσεων παρέμεινε στην αυτοσυνείδησή της ενιαία. Μετὰ τὴν ἐπανένωση της Εκκλησίας της Ρωσίας το 1686, στην διάρκεια περισσοτέρων των τριακοσίων ετῶν, κανεὶς δεν προέβαλε ἀμφιβολία ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι της Ουκρανίας ἀποτελοῦν ποῖμνιο της Ρωσικῆς Εκκλησίας και ὄχι του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Και σήμερα παρόλες τις ἐπιδράσεις των ἐξωτερικῶν ἀντιεκκλησιαστικῶν δυνάμεων, αὐτὸ το πολλῶν εκατομμυρίων ποῖμνιο τιμὰ τὴν ἐνότητα της πασῶν των Ρωσιῶν Εκκλησίας και φυλάττει τὴν πιστότητά του σε αὐτήν.

Η πρόθεση του Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως να ὀρίσει τὸ μέλλον της Κανονικῆς Εκκλησίας της Ουκρανίας χωρὶς τὴν συγκατάθεσή της συνιστὰ ἀντικανονική ἐπιβουλή σε ξένα εκκλησιαστικά ὅρια. Ο Κανὼν λέγει: «Ὡστε μηδένα τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων ἐπαρχίαν ἑτέραν, οὐκ οὔσαν ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑπὸ τὴν αὐτοῦ, ἢ γοῦν τῶν πρὸ αὐτοῦ χεῖρα καταλαμβάνειν ἀλλ’ εἰ καὶ τις κατέλαβε, καὶ ὑφ’ αὐτὸν πεποιήται, βιασάμενος, ταύτην ἀποδιδόναι· ἵνα μὴ τῶν Πατέρων οἱ κανόνες παραβαίνωνται, μηδὲ ἐν ἱερουργίας προσχήματι, ἐξουσίας τύφος κοσμικῆς περεισδύηται, μηδὲ λάθωμεν τὴν ἐλευθερίαν κατὰ μικρὸν ἀπολέσαντες, ἦν ἡμῖν ἔδωρήσατο τῷ ἰδίῳ αἵματι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ πάντων ἀνθρώπων ἐλευθερωτής» (Η΄ Κανὼν της Γ΄ Οικουμενικῆς Συνόδου).

Υπ' αυτόν τον Κανόνα αναιρείται ακόμη και η απόφαση του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως περί εγκαθιδρύσεως «Σταυροπηγίου» στο Κίεβο, με την σύμφωνη γνώμη των πολιτικών αρχών, άνευ όμως ενημερώσεως και συγκατάθεσης της Κανονικής Ιεραρχίας της εν Ουκρανία Ορθοδόξου Εκκλησίας. Υποκριτικά καλυπτόμενο υπό την επιδίωξη της αποκαταστάσεως της ενότητας της Ορθοδοξίας της Ουκρανίας, το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως με τις δικές του ασύνετες και πολιτικά υποκινούμενες αποφάσεις οδηγεί σε μεγαλύτερη διάρρηξη και εμβάθυνση των παθημάτων της Κανονικής Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ουκρανίας.

Αποδοχή σε κοινωνία του σχισματικού και αναθεματισμένου από άλλη Τοπική Εκκλησία ατόμου με όλους τους υπ' αυτού χειροτονημένους «επισκόπους» και «κληρικούς», επιβολή σε ξένα κανονικά όρια, απόπειρα απόταξης από τα ιστορικά πεπραγμένα – όλα αυτά οδηγούν το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως εκτός ορίων κανονικότητας, και προς μεγάλη μας θλίψη κάνει αδύνατη την συνέχιση ευχαριστιακής κοινωνίας με τους Ιεράρχες του, τους κληρικούς του και τους πιστούς.

Από σήμερα και έως της ακύρωσης από το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως των ειλημμένων υπ' αυτού αντικανονικών αποφάσεων, για όλους τους κληρικούς της Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησίας καθίσταται αδύνατον η συλλειτουργία με κληρικούς της Εκκλησίας της Κωνσταντινουπόλεως και για τους λαϊκούς ακόμη η συμμετοχή στα υπ' αυτών τελούμενα Άχραντα Μυστήρια. Η προσχώρηση Αρχιερέων και Ιερέων από την Κανονική Εκκλησία στους σχισματικούς ή ευχαριστιακή κοινωνία μαζί τους συνιστά κανονικό έγκλημα και επισύρει σε αντίστοιχες ποινές.

Με θλίψη ενθυμούμεν την πρόρρηση του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού περί των χρόνων πλάνης και παθών των χριστιανών: «Καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν ψυγῆσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν (Κατὰ Ματθαῖον 24.12)».

Στην κατάσταση της βαθιάς υπονόμησης των βάσεων των διορθόδοξων σχέσεων και της εξολοκλήρου απαξίωσης της χιλιετούς παράδοσης του εκκλησιαστικό-κανονιολογικού δικαίου, η Ιερά Σύνοδος της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Ρωσίας θεωρεί καθήκον της να προβεί στην προστασία των θεμελιωδών αρχών της Ορθοδοξίας, στην προστασία της Ιεράς Παραδόσεως της Εκκλησίας, που υποκαθίστανται από νέες και ξένες διδασκαλίες περί της οικουμενικής κυριαρχίας του πρώτου εκ των Προκαθημένων.

Καλούμε τους Προκαθημένους και τις Ιερές Συνόδους των Τοπικών Ορθοδόξων Εκκλησιών στην αξιολόγηση των προαναφερθέντων αντικανονικών πράξεων του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως και στην κοινή αναζήτηση της εξόδου από την βαθιά κρίση, που διασχίζει το σώμα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας.

Εκφράζουμε πλήρη υποστήριξη στον Μακαριώτατο Μητροπολίτη Κιέβου και πάσης Ουκρανίας κ. Ονούφριον και σε όλο το πλήρωμα της εν Ουκρανία Ορθοδόξου Εκκλησίας σε αυτή την δύσκολη για αυτήν περίοδο. Προσευχόμαστε δε για την ενδυνάμωση των πιστών της τέκνων στην γενναία υπεράσπιση της αλήθειας και της ενότητας της κανονικής Εκκλησίας στην Ουκρανία.

Παρακαλούμεν τους Αρχιεπίσκοπους, τους Κληρικούς, τους Μονάζοντες και τους Λαϊκούς όλης της Ρωσικής Ορθοδόξου Εκκλησίας να αυξήσουν τις προσευχές τους για τους ομοπίστους αδελφούς μας στην Ουκρανία.

Η Σκέπη της Υπεραγίας Επουρανίου Βασιλίσσης, των Οσίων Πατέρων της Λαύρας του Κιέβου, του Οσίου Ιώβ του Ποτσάεφ, των Νεομαρτύρων, των Ομολογητών και πάντων των Αγίων της Εκκλησίας της Ρωσίας, να είναι μετά πάντων ημών.

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/47059/>